

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123201555
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8123201555.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Mareka Košča, v sporovej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., 2/ E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., obaja právne zastúpení: JUDr. Igor Šafranko, advokátska kancelária so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: F. F., E., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/10/2023-376 zo 17.03.2025, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania.

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

„I. Z a m i e t a návrh žalovaného na prerušenie konania

II. U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere, č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 19.03.2010, v časti I., článok I. Základné podmienky, bod 1., v časti v znení: „Spracovateľský poplatok: 531,07 EUR, uhradený pri uzatvorení Úverovej zmluvy z prostriedkov Úveru Poplatok za správu Úveru: 2,99 EUR / mesačne odo dňa uzatvorenia Úverovej zmluvy“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. U r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere, č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 19.03.2010, v časti I., článok II. Záverečné ustanovenia, bod 2., v znení: „Dížník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa Bankový produkt v zmysle Úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely Úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané Bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky Banky pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinné od 1.7.2007. Dížník ďalej vyhlasuje, že bol Bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 Zákona o bankách.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. P r i z n á v a žalobcom v 1. a 2. rade voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. Vychádzal zo zistenia, že medzi stranami nebolo sporné, že tieto dňa 19.03.2010 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcom úver vo výške 40.000,- eur s uvedením úrokovej sadzby 5,59 %, výšky spracovateľského poplatku 531,07 eur, poplatku za správu úveru vo výške 2,99 eur, s uvedením počtu splátok 357 od 20.06.2010 do 20.02.2040 so splátkou úveru do 31.05.2010 vo výške 195,53 eur a od 20.06.2010 vo výške 187,74 eur.

3. Žalobcovia sa predmetnou žalobou domáhali určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v časti I. v bode 1. v predmete spracovateľského poplatku, poplatku za správu úveru, ďalej vyhlásenia o oboznámení sa so súčasťami úverovej zmluvy v časti II. bodu 2 Záverečných ustanovení zmluvy a voľby práva uvedenej v časti II. bod 4 Záverečných ustanovení zmluvy.

4. Ak majú byť všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas. Dôkazné bremeno ohľadne existencie vôle spotrebiteľa byť viazaný nielen zmluvou, ale aj všeobecnými obchodnými podmienkami, ako aj skutočnosť, že spotrebiteľ bol s týmito podmienkami riadne oboznámený, zaťažuje dodávateľa, pričom pre preukázané oboznámenia sa nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nemajú slúžiť na to, aby do nich často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú (napr. rozhodcovská doložka, dojednanie o zmluvnej pokute, vznik možného nepovoleného prečerpania a povinnosť platiť úrok s tým spojený). Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak k splneniu povinností, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Ak banka uvedie podstatné obsahové náležitosti len v rámci rozsiahlych, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročných všeobecných obchodných podmienok, nemožno takémuto konaniu priznať právnu ochranu. Zmluvná podmienka, obsahom ktorej je vyhlásenie spotrebiteľa, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámil so zmluvnými podmienkami a súhlasí s nimi, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, pretože na spotrebiteľa sa prenáša dôkazné bremeno v otázke, či sa pred uzatvorením zmluvy s predloženými zmluvnými podmienkami skutočne oboznámil.

5. Spracovateľský poplatok by mal korešpondovať konkrétne identifikovanému predmetu plnenia. Žalovaný doposiaľ nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, za ktoré mali zaplatiť poplatok vo výške 531,07 eur. Bezpodmienečne sa vyžaduje, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľom, slúžiace ich záujmom. Javí sa, že takéto vedľajšie plnenie si spotrebiteľ zjavne neobjednal, ani individuálne nevyjednal a neslúži na jeho prospech, ale výlučne na prospech dodávateľa, čím nadobúda vlastnosť neprijateľnosti, čo dopadá rovnako aj na poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eur/mesačne odo dňa uzatvorenia zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme.

6. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.2022 pod sp. zn. 7Cdo/294/2019 vyplýva, že v zmysle rozsudku Súdneho dvora vo veci C-621/17 zo dňa 13.10.2019 článok 4 ods. 2 a článok 5 Smernice Rady 93/13 EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsoby ich výpočtu a dátum splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm.

7. Dovolací súd poukázal na to, že z označenia sporného poplatku vyplýva, že ide o poplatok za poskytnutie úveru teda za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie zmluvy a ktoré sú jeho internou záležitosťou a súčasťou jeho nákladov, teda za úkony veriteľa súvisiace s poskytnutím

úveru ako vypracovanie zmluvy a jej uzavretie a pod. Poplatok za poskytnutie úveru teda predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa zákon č. 129/2010 Z.z. a táto možnosť vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii nekalej zmluvnej podmienky.

8. Nemožno opomenúť tú skutočnosť, že bolo na dovolateľovi, ktorý mohol posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo zmluvy, či ju uzavrieť, a ak sa mu poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol v zmluve vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne javil vysoký, nič mu nebránilo obrátiť sa na iný subjekt. Dovolací súd má za to, že nemožno tolerovať, aby dovolateľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku, zmluvu aj napriek tomu uzavrel, teda s poplatkom a jeho výškou súhlasil, následne zaujal stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

9. Zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 7Cdo/294/2019 teda možno vyvodíť jednoznačný záver, že nedostatočná individualizácia plnení za poplatky za správu, ako aj spracovateľského poplatku v tomto prípade, ktorých výška, resp. spôsob ich výpočtu a dátum splatnosti nespôsobujú značnú nerovnováhu v postavení účastníkov zmluvy. Rovnaký záver bol zo strany Najvyššieho súdu SR prijatý uznesením Najvyššieho súdu SR 4Cdo/292/2021 zo dňa 26.01.2023 na dovolaciu otázku, či je ustanovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej pred 01.06.2014, ktoré stanovuje dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru v súlade s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.05.2014 neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

10. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že dovolací súd sa už zaoberal v rozhodnutiach sa 7Cdo/294/2019 a 5Cdo/47/2019 uvedenou otázkou, v dôsledku čoho možno v nich uvedené právne závery ohľadom predmetnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

11. Dovolací súd zároveň poznamenal, že pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie, resp. spracovateľský poplatok, z jeho označenia je jednoznačné, že má ísť o poplatok za poskytnutie úveru, teda za úkony zo strany veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru ako napr. oslovenie dlžníka, zistenie jeho údajov, vypracovanie a uzavretie konkrétnej zmluvy, teda za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie konkrétnej zmluvy, ktoré sú internou záležitosťou veriteľa a súčasťou jeho nákladov. Práve poplatok za poskytnutie úveru predstavuje cenu za poskytovanie doplnkovej služby žalovaným, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťajú aj predpisy upravujúce spotrebiteľské vzťahy. Na základe uvedeného uzavrel, že na základe zisteného skutkového stavu nemožno v súvislosti s dojednaním uvedeného poplatku vyvodíť záver o existencii nekalej zmluvnej podmienky. Totožný záver bol prijatý Najvyšším súdom SR aj v uznesení zo dňa 30.10.2024 sp. zn. 6Cdo/89/2023, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24.11.2022 pod sp. zn. 18CoCsp/13/2022 okrem iného aj o určenie neprijateľnosti poplatku za poskytnutie úveru.

12. Najvyšší súd SR v odôvodnení rozhodnutia poukázal na rozhodnutie 7Cdo/294/2019 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR ako R 12/2022, ktorý konštatoval, že z označenia sporného poplatku vyplýva, že ide o poplatok za poskytnutie úveru, teda úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie zmluvy a ktoré sú jeho internou záležitosťou a súčasťou jeho nákladov. Poplatok za poskytnutie úveru teda predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa zákon č. 129/2010 Z.z. a táto možnosť vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii nekalej zmluvnej podmienky. Nemožno opomenúť tú skutočnosť, že bolo na dovolateľovi, ktorý mohol posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo zmluvy, či ju uzavrie a ak sa mu poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol v zmluve vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne, javil vysoký, nič mu nebránilo obrátiť sa na iný subjekt. Dovolací súd má za to, že nemožno tolerovať, aby dovolateľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku, zmluvu aj napriek tomu uzavrel, teda s poplatkom a jeho výškou súhlasil a následne zaujal stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

13. Podľa názoru súdu prvej inštancie, zmene právneho posúdenia spracovateľského poplatku, resp. poplatku za poskytnutie úveru nebráni ani existencia predchádzajúcich rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktoré rovnakú, resp. obdobnú zmluvnú podmienku vo vzťahu k žalovanému posúdili ako neprijateľné zmluvné dojednanie.

14. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na zmenu ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR pri posúdení tzv. vymáhateľnej pohľadávky pri vyslovení neúčinnosti právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka. Do prijatia stanoviska R 2/2022 v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít reprezentovanej rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 6Cdo/253/2012 a uznesením Ústavného súdu SR PL.ÚS 39/2015 sa za vymáhateľnú pohľadávku považovala taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, teda išlo o pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu.

15. Prijatím stanoviska Najvyššieho súdu SR R 2/2022 (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17.05.2022 pod sp. zn. 1VCdo/1/2022) sa už za vymáhateľnú pohľadávku v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní.

16. Vo vzťahu neprijateľnosti zmluvného dojednanja uvedeného v žalobnom návrhu označenom ako II., súd prvej inštancie doplnil dokazovanie výsluchom žalobcov, ktorí zhodne uviedli, že v pobočke žalovaného v súvislosti s uzatvorením predmetnej zmluvy o úvere podpísali všetky listiny, ktoré im boli predložené zo strany zamestnanca banky, avšak si nepamätali, či boli oboznámení aj so súčasťami úverovej zmluvy. Avšak vzhľadom na rozsiahlosť dokumentácie nebol vytvorený dostatočný časový priestor na oboznámenie sa so všetkými listinami. Zo strany zamestnanca banky im nebolo bránené, aby sa s týmito listinami pred ich podpisom mohli oboznámiť a súčasne nemali na zamestnanca banky žiadne otázky týkajúce sa predmetného úverového vzťahu.

17. Podľa názoru súdu prvej inštancie sú tu dôvodné pochybnosti, či žalovaný ako dodávateľ uvedené súčasťi úverovej zmluvy žalobcom ako spotrebiteľom pred jej uzatvorením aj reálne poskytol za účelom oboznámenia sa s ich obsahom, pokiaľ dlžník v uvedenom zmluvnom dojednaní vyhlasuje, že sa oboznámil so všetkými súčasťami úverovej zmluvy, okrem iného určených zverejnením pravdepodobne na obchodnom mieste, resp. webovom sídle banky, teda aj tých súčasťi, ktoré spotrebiteľom za účelom ich oboznámenia sa, fyzicky poskytnuté neboli.

18. Na základe vyššie uvedených skutočností, potom súd prvej inštancie v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v bode 42. až 44. odôvodnenia uznesenia zo dňa 18.06.2024 pod sp. zn. 1CoCsp/5/2024 vyhovel žalobe aj v časti určenia neprijateľnosti zmluvného dojednanja v časti I. čl. II. záverečných ustanovení bodu 2. Zmluvná podmienka, obsahom ktorého je vyhlásenie spotrebiteľa, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámil so zmluvnými podmienkami a súhlasí s nimi, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, pretože na spotrebiteľa sa prenáša dôkazné bremeno v otázke, či sa pred uzatvorením zmluvy s predloženými zmluvnými podmienkami skutočne oboznámil.

19. Žalovaný súdu prvej inštancie predložil návrh na prerušenie konania do skončenia konania o návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa Čl. 125 Ústavy SR o vyslovení nesúlady § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

20. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

21. Z tlačovej správy Ústavného súdu SR č. 11/2025 zo dňa 26.02.2025 vyplýva, že Ústavný súd SR na neverejnom zasadnutí pléna 26.02.2025 rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. PL.ÚS/5/2025 o návrhu Okresného súdu Prešov na začatie konania o súlade ustanovením § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak, že návrh odmietol.

22. Pokiaľ Ústavný súd SR návrh Okresného súdu Prešov odmietol, potom nie sú splnené zákonné podmienky pre prerušenie predmetného konania podľa § 164 CSP, a preto návrh žalovaného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

23. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

24. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, a to len proti výroku, ktorým bolo žalobe vyhovievané a súvisiacemu výroku o trovách konania, pričom navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

25. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ustanovením § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t.j. že konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, pretože došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Poukázal na to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nevyhovuje kritériám, ktoré sú naň kladené právnou úpravou a ustáleným výkladom zo strany najvyšších súdnych autorít.

27. Žalovaný v priebehu konania predniesol zásadné právne argumenty, z ktorých však takmer všetky zostali mimo pozornosti súdu. Absencia dostatočne vyčerpávajúcej odpovede, ktorá musí vyjadrovať konfrontačné stanovisko vyvracajúce zásadné tvrdenie neúspešnej strany, má vždy za následok porušenie povinností riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Ak súd opomenie odôvodniť splnenie niektorej z podmienok obsiahnutých v hypotéze právnej normy, ktoré musia byť splnené súčasne, ide o nedostatočne vyloženú a odôvodnenú právnu argumentáciu alebo nedostatočne zdôvodnenú subsumpciu skutkového stavu pod právnu normu. Ak otázka, ktorá je významná pre rozhodnutie, už bola riešená v rozhodovacej praxi Súdneho dvora EÚ, je bezpodmienečnou povinnosťou vnútroštátneho súdu vyporiadať sa s takouto judikatúrou a objasniť, ako ju premietol do svojich úvah a hodnotení. V tejto súvislosti žalovaný opakovane argumentoval, že základné znaky hypotézy relevantnej právnej normy, najmä značná nerovnováha a požiadavka dôvery, boli podrobne vysvetlené viacerými, všeobecne uznávanými rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ, najmä v rozsudku C-415/11 – Aziz, ktorý stanovil zásadné interpretačné a aplikačné kritériá v tomto smere.

28. V odôvodnení napadnutého rozsudku však nič nenasvedčuje tomu, aby súd prvej inštancie podrobil posudzované zmluvné podmienky prieskumu z hľadiska citovaných kritérií. Nenachádza sa v ňom žiadna zmienka o rozsudku C-415/11 alebo o rozsudku C-226/12. Je pravdepodobné, že žiaden z testov, ktoré sú podľa nich obligatórne pri prieskume zmluvnej podmienky, nebol vôbec vykonaný. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako bola zmluvná úprava konfrontovaná s právnym postavením, ktoré by spotrebiteľom vyplývalo zo všeobecne záväzných právnych predpisov. Nemožno zistiť, ako boli vytknuté zmluvné podmienky posudzované v kontexte povahy finančnej služby, ktorá bola predmetom uzavretej zmluvy a už vôbec nie, aké bolo ich pôsobenie v rámci celého obsahu záväzkového vzťahu. Všetko uvedené ukazuje, že relevantné právne normy – ustanovenia § 53 ods. 1 a 10 Občianskeho zákonníka a Čl. 4 ods. 1 Smernice 93/13 v skutočnosti vôbec neboli aplikované. Nestačí totiž akákoľvek nerovnováha v právnom (zmluvnom) postavení subjektov záväzkového vzťahu, ale musí ísť o nerovnováhu intenzívnu, čomu musí úplne prirodzene zodpovedať aj odôvodnenie súdneho rozhodnutia konštatujúceho neprijateľnosť.

29. Vo vzťahu k zmluvnej podmienke o poplatkoch zostala úplne bez odpovede zásadná námietka o neprípustnosti retroaktívnej aplikácie ustanovenia § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 13.06.2014. Uvedené platí o to viac, že ide o ustanovenie, ktoré nie je transpozíciou Smernice 93/13. Slovenský zákonodarca išiel touto reguláciou nad rámec požiadaviek Smernice 93/13, čo samo o sebe síce nie je porušením tejto smernice, avšak to značí, že ide o výslovne špecifickú vnútroštátnu úpravu, ktorá môže pôsobiť výlučne do budúcnosti, a to od okamihu, kedy došlo k takémuto rozšíreniu vnútroštátneho katalógu neprijateľných zmluvných podmienok. V prípade oboch preskúmaných poplatkov nároky banky nielen vznikli, ale boli uspokojené výlučne v období pre 13.06.2014, takže po nadobudnutí účinnosti novely č. 102/2014 Z.z. už príslušné zmluvné podmienky nijako nezaväzovali spotrebiteľov. Nárok na zaplatenie jednorazového spracovateľského poplatku vznikol a bol uspokojený v deň uzavretia zmluvy o splátkovom úvere so žalobcami, teda 19.03.2010. Zmluvná podmienka, ktorá banke priznala toto právo, bola splnená a následne už nijako nepôsobila

a vôbec nevyvolávala žiadne účinky po 13.06.2014. Nárok na zaplatenie poplatku za správu úveru síce predstavoval opakujúce sa plnenie splatné v mesačných intervaloch, avšak rozhodujúcou okolnosťou je, že možnosť vyberania tohto typu poplatku bola s účinnosťou od 10.06.2013 zrušená zákonom č. 132/2013 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách. Keďže právna otázka, či dojednanie o poplatkoch, ktoré nielen vzniklo, ale bolo aj plne realizované v čase pred 13.06.2014, možno preskúmať podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 13.06.2014, osobitne so zreteľom na ustanovenie § 879p Občianskeho zákonníka, mala absolútne zásadný význam pre rozhodnutie o spotrebiteľskej neprijateľnosti príslušných poplatkov, bol súd prvej inštancie povinný vyrovnáť sa s obranou žalovaného o neprípustnej retroaktívite.

30. Hoci kategoricky žalovaný nesúhlasí s pomeriavaním spotrebiteľskej prijateľnosti poplatkov, kritériami zavedenými do slovenského právneho poriadku až s účinnosťou od 13.06.2014, v spore žalovaný produkoval skutkové tvrdenia zamerané na detailné popísanie skutočností týkajúcich sa otázky protihodnoty. Súd prvej inštancie ich reprodukoval v bodoch 52. a 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v bode 55. odôvodnenia však už absolútne nepochopiteľne uviedol, že žalovaný neuviedol, aké služby boli žalobcom za tento poplatok poskytnuté. Ďalším dôvodom rozhodnutia o určení neprijateľnosti sa stalo, že žalovaný neodôvodnil výšku poplatku, takže súd prvej inštancie nevedel posúdiť primeranosť výšky uplatňovaného poplatku v porovnaní so službami, ktoré mali byť žalobcom za uvedený poplatok poskytnuté. Tento argument je v rozpore s pravidlami, ktorými sa spravuje úniová i vnútroštátna regulácia cenových dojednaní medzi obchodníkom a spotrebiteľom. Treba pripomenúť tvrdenie týkajúce sa spracovateľského poplatku, ktorý je spojený jednak so spracovaním žiadosti klienta o poskytnutie úveru a vypracovaní potrebnej úverovej a súvisiacej dokumentácie a predstavuje aj odplatu pre veriteľa, že mal pre žiadateľa o úver rezervované potrebné finančné prostriedky a bol pripravený ich v plnom rozsahu použiť. Treba poukázať na ustanovenie § 499 Obchodného zákonníka, podľa ktorého za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa. V judikatúre najvyšších súdnych autorít nikdy neexistovala pochybnosť o oprávnenosti odplaty pre veriteľa za to, že po dobu medzi dohodnutím zmluvy o úvere a skutočným čerpaním úveru, musí pre dlžníka rezervovať peňažné prostriedky, alebo mať zaistené ich zdroje. Súd prvej inštancie sa však týmto tvrdeniam a argumentom nevenoval.

31. Vo vzťahu k poplatku za správu úveru žalovaný prezentoval argumenty s cieľom vyvrátiť vrcholne nesprávnu predstavu, že správa úveru predstavuje internú záležitosť veriteľa, ktorá sa voči spotrebiteľovi nijako neprejavuje. Ide o zásadné pochopenie povahy úverového produktu, ktorý nie je žiadnym jednoduchým požičaním peňazí, ale ide o komplex služieb poskytovaných veriteľom dlžníkovi, v rámci ktorých samotné poskytnutie finančných prostriedkov predstavuje len jednu z jeho viacerých zložiek.

32. Žalovaný presne popísal služby, ktoré v čase trvania úverového záväzku žalobcov boli hodnotou poplatku za správu úveru a ktoré banka poskytovala alebo ktoré boli k dispozícii dlžníkom z úverových zmlúv. Išlo o služby vypočítané v bode 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku, vrátane zasielania výpisu z úverového účtu, pretože žalobcom bol najmenej jedenkrát ročne zaslaný podrobný výpis z úverového účtu, ktorý presne popisoval stav a spôsob splácania pohľadávky za uplynulý kalendárny rok. Išlo o služby elektronického internetbankingu, administratívne úkony spojené s vykonávaním inkasa, vystavovanie rôznych potvrdení na žiadosť dlžníkov, možnosť využitia bezplatnej infolinky a možnosť využitia bezplatného servisu na obchodnom mieste banky.

33. Súd prvej inštancie konštatoval nemožnosť posúdenia primeranej výšky poplatku. Už na prvý pohľad musí byť zjavné, že ide o povrchné hodnotenie, ukázkovo demaskujúce, že súdu nešlo o skúmanie protihodnoty, ale naopak o výsledok v podobe vyhlásenia príslušných zmluvných podmienok za neprijateľné. Napadnutý rozsudok je tak založený na porušení kategorickej výluky z prieskumu prijateľnosti, ktorá dopadá na otázku primeranosti ceny, predstavujúcu objektívne nepreskúmateľnú okolnosť, keďže neexistuje nijaký sadzobník alebo právne kritérium na určenie rámca pre jej preskúmanie.

34. Nebol odôvodnený odklon od existujúcej judikatúry v danej otázke spracovateľského poplatku a tento odklon nebol odôvodnený spôsobom vyžadovaným procesnoprávnymi normami.

35. Súd prvej inštancie v bodoch 57. a nasl. odôvodnenia napadnutého rozsudku identifikoval ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá sa stabilizovala v právnom závere, že spracovateľský

poplatok nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom práve tento odklon súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevysvetlil.

36. V súvislosti s určením neprijateľnosti zmluvného vyhlásenia dlžníka, že sa oboznámil s presne konkretizovanými súčasťami zmluvy o úvere, treba vyjadriť nesúhlasné stanovisko k premise, že jeho neprijateľnosť alebo prijateľnosť by mala závisieť od toho, či sa dlžník s príslušnými zmluvnými dokumentmi aj skutočne oboznámil. Je totiž popretím jedného z nikdy nespochybnovaných pilierov zmluvného práva, že záväznosť zmluvy nie je podmienená skutočným oboznámením sa s jej textom alebo určitou kvalitou takého oboznámenia. Nemožno rozumieť argumentu súdu o údajnej dôvodnej pochybnosti, či súčasť zmluvy boli žalobcom poskytnuté. Obsahom posudzovaného vyhlásenia nebolo, že došlo k odovzdaniu určitej zmluvnej dokumentácie. Toto skutkové zistenie nemá žiadnu oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, keďže žiaden zo žalobcov si vo svojich výpovediach na pojednávaniach nedokázal spomenúť, aké zmluvné listiny im boli odovzdané. Súd zistil, že zamestnancami banky nebolo žalobcom nijako bránené, aby sa so zmluvnou dokumentáciou mohli oboznámiť, a však nepochopiteľne uviedol, že vzhľadom na rozsiahlosť dokumentácie nebol vytvorený časový priestor na oboznámenie sa so všetkými listinami. Tieto výroky za žiadnych okolností nemôžu platiť súčasne. Jediným rozhodujúcim kritériom je to, či žalobcom bola kreovaná možnosť, aby sa s dokumentmi v takom rozsahu, aký sami považovali za žiadúci, oboznámili.

37. Súd prvej inštancie sa nevyrovnal s argumentáciou žalovaného poukazujúcou na význam ustanovenia § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka pre hodnotenie spotrebiteľskej neprijateľnosti zmluvnej podmienky práve z hľadiska významu možnosti oboznámiť sa s ňou pred uzavretím zmluvy. Súd nedal žiadnu odpoveď na túto argumentáciu.

38. Dohoda medzi súkromnoprávnymi subjektmi o rozložení dôkazného bremena nemá v slovenskom procesnom práve žiadnu oporu. V systéme vládanom zásadou voľného hodnotenia dôkazov je normatívne vylúčené, aby žalovaný sa na určité vyhlásenie mohol odvolať v súdnom spore s tým, aby bol súd na jeho základe povinný zaťažiť procesnými bremenami druhú stranu, ktorá by ich inak neznášala. Je preto právne neúnosné presadzovať, že sa zmluvným vyhlásením nejako prenáša na spotrebiteľa dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie ignoroval nosný argument žalovaného, že príslušné zmluvné vyhlásenie slúži výlučne na unesenie vlastného dôkazného bremena žalovaného, ktoré zároveň podlieha úvahe súdu v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Súd prvej inštancie sa nevyjadril k argumentu, či v spotrebiteľských vzťahoch by mali byť apriórne vylúčené akékoľvek vyhlásenia, ktorými sa deklarujú určité faktické okolnosti, vrátane vedomosti o určitých skutočnostiach. Treba zodpovedať otázku, či je možné do spotrebiteľskej kúpnej zmluvy zakomponovať vyhlásenie, že sa kupujúci oboznámil so stavom predmetu kúpy. Ak je odpoveď na ňu kladná, neexistuje skutočne racionálny dôvod, prečo by sa rovnaký záver nemal vziať aj na čo do účinkov identicky pôsobiace vyhlásenie o oboznámení so súčasťami zmluvy.

39. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

40. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

41. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie a neboli zistené vady procesného postupu, ktoré by mohli mať za následok znemožnenie realizácie procesných práv žalovaného v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

42. Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

43. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, (ďalej len „ neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (§ 53 ods. 1 OZ).

44. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že 19.03.2010 bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere pod č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcom úver vo výške 40.000,- eur s úrokovou sadzbou 5,59 %, spracovateľským poplatkom vo výške 531,07 eur a poplatku za správu úveru vo výške 2,99 eur, s počtom splátok 357, dobou trvania úverového vzťahu od 20.06.2010 do 20.02.2040, so splátkou úveru vo výške 195,53 eur do 31.05.2010 a od 20.06.2010 vo výške 187,74 eur.

45. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že zmluvná podmienka týkajúca sa spracovateľského poplatku vo výške 531,07 eur, ktorý bol uhradený pri uzatvorení predmetnej úverovej zmluvy a následne poplatku za správu úveru vo výške 2,99 eur mesačne odo dňa uzavretia úverovej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko vytvára značnú nerovnováhu v právnom vzťahu žalobcov ako spotrebiteľov a žalovaného ako dodávateľa tejto finančnej služby, a to v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá bola platná a účinná aj v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, pričom nie je právne významná okolnosť, že ustanovenie § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka bolo zakotvené do tohto právneho predpisu až následne, teda s účinnosťou od 13.06.2014, teda po uzavretí predmetnej úverovej zmluvy. Nejde teda o retroaktívnu aplikáciu § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, ale o posúdenie neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodov, na ktoré súd prvej inštancie náležite poukázal.

46. Súd prvej inštancie sa správne odvolal aj na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR (7Cdo/294/2019), z ktorej vyplýva, že nedostatočná individualizácia plnení za poplatky za správu, ako aj spracovateľského poplatku, ktorých výška a spôsob ich výpočtu nespôsobujú v rozpore s požiadavkou dobrej viery na úkor spotrebiteľa značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami strán, nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pričom poukázal na to, že je v prejednávanej veci potrebné sa odkloniť od tejto judikatúry NS SR.

47. To znamená, že poplatok za poskytnutie úveru a za jeho správu môže byť hodnotený ako prijateľná zmluvná podmienka len vtedy, ak je dostatočne špecifikovaný a ak je v zmluve jednoznačne uvedené, aké konkrétne služby budú klientovi za tento poplatok poskytnuté, inak ide zmluvné podmienky neprijateľné.

48. Treba tiež poukázať na to, že spracovateľský poplatok (teda vlastne poplatok za poskytnutie úveru) by mal korešpondovať konkrétne identifikovanému predmetu plnenia, pričom spôsob jeho výpočtu, a služby, ktoré budú klientovi za tento spracovateľský poplatok poskytnuté, by mali byť v zmluve náležite špecifikované. To isté platí aj vo vzťahu k poplatku za správu úveru.

49. Tomu nasvedčuje judikatúra Súdneho dvora EÚ, a to najmä rozhodnutie C-621/17 z 03.10.2019, z ktorého vyplýva, že má byť presne určená suma poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti. Podobný záver vyplýva aj z rozhodnutia C-224/19 zo 16.07.2020 s tým, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere uzavretej medzi spotrebiteľom a finančnou inštitúciou, ktorá spotrebiteľovi ukladá povinnosť zaplatiť províziu za poskytnutie úveru, môže v rozpore s požiadavkou dobrej viery vytvoriť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy v neprospech spotrebiteľa, ak finančná inštitúcia nepreukáže, že táto provízia zodpovedá skutočne poskytnutým službám a vynaloženým nákladom.

50. Touto judikatúrou Súdneho dvora EÚ sa súd prvej inštancie dôsledne riadil a zistil, že predmetná úverová zmluva nespĺňa tieto kritériá náležitej špecifikácie a individualizácie spracovateľského poplatku (teda poplatku za poskytnutie úveru) a za správu úveru. Preto je plne na mieste záver, že táto zmluvná podmienka je neprijateľná, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach

zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorému sú účtované predmetné poplatky spojené s úverom bez náležitej špecifikácie v zmluve.

51. Tomuto záveru nasvedčuje aj najnovšia judikatúra Súdneho dvora EÚ vo veci C-280/24, nakoľko z rozsudku z 05.06.2025 vyplýva, že Čl. 4 ods. 2 a Čl. 5 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej judikatúre, podľa ktorej zmluvná podmienka týkajúca sa poplatku za poskytnutie úveru, uvedená v zmluve o úvere, uzavretej so spotrebiteľom, splňa požiadavku transparentnosti stanovenú v týchto ustanoveniach len z toho dôvodu, že jednak z názvu tohto poplatku vyplýva, že je úhradou za úkony vykonané veriteľom, ktoré sú potrebné na uzavretie tejto zmluvy a sú internou záležitosťou veriteľa a jednak, že výška uvedeného poplatku je v uvedenej zmluve presne určená.

52. Z tejto judikatúry Súdneho dvora EÚ nepochybne vyplýva, že rozsah služieb, ktoré majú byť za poplatky spojené s úverom poskytnuté klientovi – spotrebiteľovi, musí byť v úverovej zmluve aj náležite špecifikovaný.

53. Treba konštatovať, že predmetná zmluva o splátkovom úvere z 19.03.2010 tieto požiadavky nespĺňa, nakoľko vo vzťahu k spracovateľskému poplatku (531,07 eur) a poplatku za správu úveru (2,99 eur mesačne odo dňa uzavretia úverovej zmluvy) nešpecifikuje žiadnym spôsobom, aké konkrétne služby sú za tieto poplatky spotrebiteľovi poskytnuté.

54. Preto sú závery súdu prvej inštancie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa uvedených poplatkov (spracovateľského i za správu úveru) vecne správne.

55. Správne sú závery súdu prvej inštancie aj o neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa časti I., Čl. II záverečné ustanovenia, v zmysle ktorej došlo k vyhláseniu dlžníkovi, že sa oboznámili so súčasťami úverovej zmluvy, vrátane všeobecných obchodných podmienok, úverových podmienok, sadzovníka a podmienok určených zverejnením, vrátane ďalších predpisov tak, ako je to špecifikované v uvedenom Čl. II. záverečných ustanovení bod 2. úverovej zmluvy.

56. Súd prvej inštancie v tomto smere správne vyhodnotil okolnosť, že žalovaný, na ktorom spočíva dôkazné bremeno pravdivosti takéhoto zmluvného dojednania, nijako nepreukázal, že tieto rozsiahle materiály boli riadne žalobcom ako klientom banky sprístupnené a že boli s nimi aj riadne oboznámení. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka v dôsledku prenesenia dôkazného bremena v otázke, či pred uzavretím zmluvy sa žalobcovia ako klienti banky s predloženými zmluvnými podmienkami, teda predmetnými materiálmi, skutočne riadne oboznámili. Správne konštatuje súd prvej inštancie, že z doplneného dokazovania vyplynulo, že v skutočnosti došlo len k formálnemu podpisu predloženej zmluvy bez reálneho oboznámenia sa s o všetkými týmito právne významnými dokumentmi. V tomto kontexte nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaného spočívajúcou v tom, že treba rešpektovať zmluvné dojednanie (určité časti zmluvy), ktoré údajne deklarujú určité okolnosti vrátane vedomosti o určitých skutočnostiach. Vždy je potrebné, aby tieto ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy boli podrobené testu prijateľnosti a pravdivosti, pričom v zmysle dôkazného bremena týkajúceho sa toho, ktorá zmluvná strana má pravdivosť deklarovaných okolností preukázať, leží toto dôkazné bremeno nepochybne na žalovanom ako silnejšej zmluvnej strane, ktorá text spotrebiteľskej zmluvy aj pripravila.

57. Za týchto okolností nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaného spočívajúcou v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je náležite odôvodnené, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite uviedol, čoho sa žalobcovia domáhali, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili, aké prostriedky procesného útoku použili, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, pričom súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, vrátane vykonaného dokazovania. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie takto splňa všetky atribúty riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

58. Možno konštatovať, že súd prvej inštancie v otázke poplatkov sa zaoberal a vyporiadal sa s existujúcou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (najmä 7Cdo/294/2019 a ďalšie v zmysle vyššie uvedeného),

pretože táto judikatúra bola prekonaná práve na základe rozhodnutia Súdneho dvora sp.zn. C-280/24 z 05.06.2025.

59. Správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobe v oboch naznačených smeroch vo vzťahu k oboj zmluvným podmienkam vyhovel a so zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach poukazuje na správne a výstižné dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

60. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobcovia ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

61. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).